

Carod presenta la seva proposta

El sector d'ERC que encapçala Josep Lluís Carod Rovira ja té enllestida la seva proposta de renovació del partit, recollida en dos documents que seran presentats públicament aquesta setmana, i als quals aquesta revista ha tingut accés.

La proposta de reorientació estratègica i de reforma orgànica d'ERC que defensa el sector anomenat "renovador" d'ERC –"per contraposició als immobiliàries", asseguren, assenyalant els partidaris del retorn d'Àngel Colom– està recollida en dos documents: un de referent a la línia política, i un altre de caràcter organitzatiu sobre el model de partit. Ambdós textos constitueixen l'aportació del sector de Carod al debat pre-congressual del partit. El primer, sota el títol d'"ERC: 1986-1996. Del coneixement a l'ús", fa balanç dels darrers deu anys d'activitat política del partit, amb un to força crític pel que fa al darrer període del mandat de Colom, i exposa després els principals eixos estratègics que aquest sector defensa. En paraules dels autors, l'objectiu és "convertir ERC en una eina de canvi útil per a la societat". El segon document, titulat "Un nou model de partit: organitzem ERC", proposa com a principal novetat la creació d'una direcció col·legiada amb quatre vice-secretaries generals com a element més innovador.

La refundació del 1989. El balanç de la darrera dècada d'ERC que fa el primer document s'inicia constatant els moments baixos d'acceptació electoral que tenia el partit fins abans de la seva refundació el 1989, després d'haver perdut durant la transició la primàcia real del catalanisme en mans de CiU i el re-

ferent de partit d'esquerres que havia tingut durant la República en benefici del PSC. El document marca com a inici del procés de refundació del partit el 1986, quan apareix al diari *Avui* un article titulat "Una necessitat vital: refundar ERC", escrit per Josep Lluís Carod Rovira, i posteriorment, amb la Crida Nacio-

La novetat organitzativa més destacable és la col·legialització de la secretaria general amb la creació de quatre vice-secretaries.

nal a ERC, un any després, encapçalada per Àngel Colom, amb gent provinent de la Crida.

En un clar paral·lelisme amb les acusacions de radicalitat que rep actualment el sector de Carod, el document recorda "els auguris catastrofistes i apocalíptics" que va rebre la candidatura de Colom al congrés de Lleida de 1989 per part del sector de Joan Hortalà, i "els intents de criminalitzar i marginar" de què va ser acusat.

L'inici de les deficiències d'estratègia o de gestió del mandat de Colom, el text el situa ja després de les eleccions autonòmiques de

1992, quan ERC es convertí en tercera força política parlamentària. Per als autors del text, el creixement insitucional, en nombre de militants i en extensió territorial, no va anar acompanyat d'una estructura per cobrir les necessitats internes de la militància ni dels càrrecs electes.

En la mateixa línia, també es critica la "pobresa de discurs", que segons els crítics ha mantingut l'actual direcció en els darrers anys, tot assegurant que la reiteració de l'objectiu independentista com a objectiu únic ha acabat essent contraproduent per a l'objectiu mateix, ja que l'ha convertit en "poc creïble". Les crítiques més dures se centren, però, en la darrera etapa del partit. Com a causes de la situació actual de crisi, els autors del document assenyalen la personalització excessiva del projecte, "fregant el cabdillatge", la frivolitació excessiva de la imatge pública –en una al·lusió indirecta a Pilar Rahola–, l'allunyament entre la direcció i la militància, l'absència de debat polític i les oscil·lacions tàctiques constants.

Aquest sector considera superada l'etapa d'"agitació" i defensa l'entrada en una nova etapa per "fer política" i per bastir "un programa per fer creïble ERC com a opció de govern". En el document es defineix ERC com un partit democràtic, que "garanteixi la lliure expressió dels que en formem part", com un partit d'esquerres, que s'insereix en la tradició socialdemocràtica europea, i en tercer lloc com un partit nacional.

Sobre aquest darrer punt, el text afirma concretament que ERC ha de defensar un "projecte comú" per a tots els Països Catalans, d'acord amb "la realitat interna pluri-regional, que requereix estratègies específiques per a cada territori". Sense descartar l'actuació d'ERC arreu de la nació, el text no tanca la porta tampoc a "avançar al costat d'altres formacions de l'espai nacional i de progrés, d'acord amb el nivell de consciència de cada lloc i les necessitats reals del territori".

En la descripció del caràcter polític d'ERC, el document també posa èmfasi en l'adscripció independentista del partit. Pel que fa a aquest punt, remarca que l'estratègia d'accés a la independència "ha de ser percebuda com a possible, creïble i necessària per la societat", cosa que requereix "concretar els passos a fer des de l'autonomia actual a l'estatalitat futura". Juntament amb el caràcter independentista, s'emfasitza que ERC ha de ser un partit de govern. Els autors es mostren convençuts que "no hi ha cap combinació de govern possible en el postpujolisme sense ERC" però adverteixen que una alternativa que vulgui superar el pujolisme ho ha de fer "tant des de propostes socials com nacionals" perquè "anar més enllà de Pujol vol dir anar més enllà de l'autonomia".

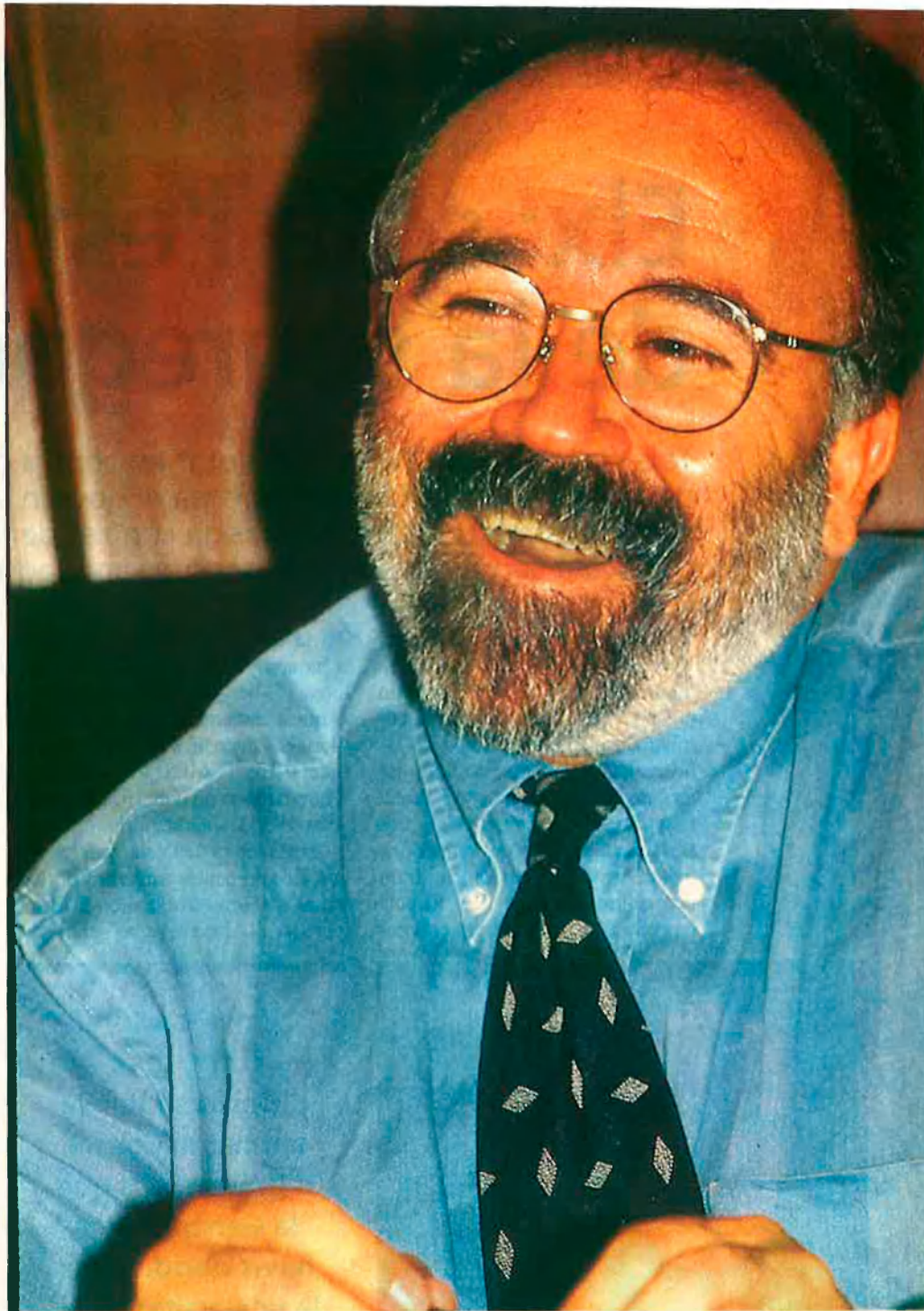
La reforma interna. Per a aquest sector d'ERC és imprescindible que qualsevol reformulació estratègica o política d'ERC ha d'anar acompanyada d'una reforma del model de partit actual. En el segon document que han elaborat proposen un nou model de partit fonamentat en la democràcia interna, la participació, al servei dels militants i de les seccions locals i obert a la societat, que superi el que consideren les principals disfuncions del model actual: "l'anquil·losament, la tendència al funcionament servil i el centralisme exagerat". La novetat més important és la col·legialització de la cúpula, i concretament de la secretaria general. Aquest sector proposa de repartir les funcions del

secretari general en quatre vice-secretaries generals, responsables de quatre àrees concretes. La primera àrea seria la de política institucional, que coordinaria la presència del partit a les institucions. La segona àrea seria la de coordinació interna i serveis, que assumiria les tasques d'organització i finances. La tercera seria la municipal, i en darrer lloc es proposa l'àrea de programes, sectorials i societat, encarregada de refer la relació d'ERC amb el seu entorn i de les tasques de formació. En aquest esquema el secretari general passaria a tenir un perfil més

marcadament polític i institucional i menys orgànic. Tres dels quatre vice-secretaris generals serien escollits pel congrés nacional, com el secretari general, i el quart, el de municipals, l'escolliria l'assemblea de batlles i regidors.

Finalment, el document també proposa una descentralització del partit i l'establiment d'un règim d'incompatibilitats, que preveu entre d'altres mesures que una persona no pugui ocupar dos càrrecs institucionals de dedicació exclusiva.

Josep Lluís Carod Rovira. Defensa que ERC es doti d'una direcció col·legiada, on les responsabilitats estiguin compartides. (foto: arxiu / Ricard Cugat)

Pere Martí